

ZPRAVODAJ

AMK TRABANT PLZEŇ

číslo 4/12 ročník 44

internetová adresa: <http://www.trabantklub.cz>

Zprávy z výboru

Přinášíme informace o nejdůležitějších projednávaných záležitostech. Celé znění zápisů ze schůzí naleznete registrovaní členové AMK na internetových stránkách www.trabantklub.cz

- Příprava srazu v roce 2013, místo konání kemp Veselý Habr u Volduch, termín bude upřesněn v listopadu 2012.
- Krajská hygienická stanice nevydala souhlasné stanovisko se změnou užívání dvou místností ve II.patře našeho domu na bytové prostory a tak budou tyto prostory nadále pronajímány jako kancelář a sklad.
- Na klubovou činnost bude uvolněna pro rok 2013 částka ve výši 10% ze zisku součástkové základny a dílny v roce 2012.

Podrobnosti se dočtete na dalších místech tohoto Zpravodaje.

!!! Pozor změna – čtěte pozorně !!!

Výbor zve srdečně všechny členy na Členskou schůzi

***Kdy?* ... ve středu 21.11. 2012 od 16 hod.**

***Kde?* ... v Kulturním domě „JAS“**

Jablonského ul.39, Plzeň - Slovany (I.patro, klubovna č.1)

Slovo předsedy

Vážení přátelé, dnes bude můj příspěvek o poznání kratší. Od vydání minulého čísla Zpravodaje neuplynulo zas až tak moc času a tak ani novinek, které se udály, není tolik. Náš „dvorní zedník“ Michal dokončil obklady parapetů u výloh a jakmile dokončí ještě opravu omítky druhého rohu vjezdových vrat, tak bude fasáda finálně natřena barvou. Konečně tak budeme moci odstranit folie ze skel a na Vánoce by tak mohla náš klub zdobit i nějaká ta vánoční výzdoba. Klubová dílna i součástková základna si již po celý tento rok udržuje dostatečný obrat, aby byly pokryty veškeré náklady na provoz a aby i do budoucna bylo možné zajišťovat prodej dílů a veškeré opravy vašich vozidel. V příštím roce budeme doufám schopni dovybavit dílnu ještě o některé další náradí a rozšířit tak možnosti a kvalitu servisu. Stejně tak předpokládáme v následujících letech i další investice do našeho domu. Potýkáme se obzvláště s neustálými opravami dosluhujících plynových spotřebičů. Některé tyto opravy bude rozumné řešit celkovou rekonstrukcí či modernizací, nežli donekonečna opravovat např. stará plynová kamna, která měla své odslouženo již za éry socialismu. Čeká nás hlavně obměna právě starých plynových spotřebičů, rekonstrukce elektroinstalace a až to finance dovolí i větší oprava střechy. Veškeré tyto záležitosti již dnes postupně probíráme na výborových schůzích a připravujeme se průběžně na jejich realizaci.

V minulém čísle Zpravodaje jsem se zmínil, že dílna trpí nedostatkem pracovních hadrů na utírání. Chtěl bych poděkovat všem, kdo na tuto výzvu zareagovali a shromáždili tak zásobu hadrů na několik měsíců dopředu.

Pár rad před zimou

Aktuálně k zimnímu provozu našich vozů. Od 1. listopadu platí povinnost mít zimní obutí s hloubkou vzorku min. 4mm v případě, že je na silnici souvislá vrstva sněhu, ledu, námrazy a nebo ji lze během cesty očekávat. Od příštího roku bude povinnost zimního obutí bez ohledu na stav vozovky, tedy i pokud bude vozovka suchá, rozhodující bude pouze datum 1. listopadu. V případě, že nenajedete se svým vozem velké množství kilometrů a potřebujete jezdit i v zimních měsících, pak je rozumné mít na voze obutá zimní kola. Ty lze pak použít i v létě a pokud jezdíte opravdu jen příležitostně, tak není třeba na léto přezouvat. Pokud hloubka

dezénu klesne pod 4mm (ale je větší než 1,6mm), pak je možné zimní kola „dojezdit“ ještě v létě. Se zimním obutím vám samozřejmě v klubu poradíme, skladem jsou jak zimní pneumatiky, tak i renovované disky. V případě zájmu zajistíme i přezutí a vyvážení kol. Nezapomeňte taktéž na nemrznoucí směs do ostříkovačů, škrabku na námrazu a hlavně vždy řádně nabitou autobaterii. Doporučujeme prostříknout i zámky dveří silikonovým olejem a tímto olejem (nebo glycerinem) i lehce natřít pryžová těsnění dveří a víka kufru, aby nedocházelo k jejich přimrzání.

Dnes zařazujeme do Zpravodaje jako velkou přílohu cestopis z „Expedice Rujána 2012“.

Expedici podniklo několik nadšenců, někteří z nich rozšířili též naše řady a stali se členy trabantklubu. Doufám, že takových akcí bude do budoucna více a že se i v dalších číslech Zpravodaje budeme moci podělit o zajímavé zážitky spojené s našimi bakelitovými miláčky.

EXPEDICE RUJÁNA 2012

....aneb viděno očima technika výpravy

V kruté zimě roku 2011 jsme okolo půlnoci nad lahvičkou hruškovice začali s kamarády Kubrtem, Davidem a Fírou uvažovat o společné dovolené v bývalé NDR na ostrově Rujána, který jsme všichni z mládí měli zafixovaný s vesměs příjemnými zážitky... Shodli jsme se, že naše krásné a hodné manželky preferují přehřátá moře v jiných destinacích a tak se začala rýsovat velká pánská jízda. Musím ještě dodat, že David měl k dispozici shnilého Trabanta s prasklým výfukem, kterého dostal před rokem ke svým čtyřicátinám, ale i tak to byl slušný základ, na kterém jsme mohli začít stavět. Hecování a hladina alkoholu způsobili své a tak jsme se nad ránem rozcházel s přísahou, že to dáme v Trabantech, jak se tenkrát v NDR, v éře soudruha Ericha Honeckera, cestovalo. Postupně jsme dokoupili a opravili další 3 Trabanty, a protože se přidal i další veliký recesista a kamarád Vlád'a, bylo nás najednou 5 strojů.

Sprátelili jsme se kluky mechaniky z plzeňského Trabantklubu, kteří nám neskutečně pomohli s opravami a mnoha dobrými radami na cestu. Zejména Fírova růžová limuzínka 601 stála za to. Při mé kontrolní návštěvě AMK zrovna Tomáš dělal Fírovi brzdy a řval při tom nějaká cizí slova na celý dvůr. Klidnější Petr jenom podotkl, že kdyby neměl tak hezkou, unikátní a kvalitní barvu, tak by oprava neměla smysl a bylo by lepší sehnat Fírovi jiného traboše.

Naše Trabanty tak získaly i své, jak podotkl David, hodné a trpělivé trabantí lékaře a nebál bych se říci naše anděle strážné v podobě mechaniků Petra, Tomáše a Pepy z plzeňského trabantklubu. Kluci, ještě jednou díky, bez Vás bychom to určitě nedali.

Poté jsme vyhlásili konkurs na spolujezdce a vylosování byli Roman, Vašek, Olda, Marcel a Jarda. Pověstný Černý Petr zůstal našemu kamarádovi Alešovi, který musel s manželkou do Paříže na romantický výlet za kulturou. Alespoň nás tedy s Ivankou stihli, jako nejvýznamnější prodejci ochranných pomůcek v Plzni, vybavit respirátorem, reflexními vestami a pracovními rukavicemi. Zvláště pracovní rukavice se ukázaly jako vzácný a praktický dar.

Předstartovní setkání s dětmi, manželkami a kamarády z naší sokolské Restaurace Plovárna Hradiště se nemohlo uskutečnit jinde než na Plovárně. Po krátké diskusi, které z místních děvчат je nejdůležitější, nás v minisukni na startovní molo uvedla naše úžasná a krásná paní vrchní Martina a Davidova dcera Ráchel. Po povinné Svěrákovsko-Smoljakovské zkoušce stěračů, blikačů i ostříkovačů, jsme odešli na tiskovku do restaurace, kde jsme představili náš masochistický nápad všem zúčastněným. Zvláště dojemně zapůsobila scéna, kdy kterýsi rádoby vtipálek, snad bývalý olcitář či daciář, pronesl do fóra blbou poznámku, že tatínci se hned tak nevrátí, načež se na mě pověsil můj čtyřletý synek Lukášek tak pevně, že jsem v tu chvíli přemýšlel, zda opravdu pojedu. Během chvíle se mi však vrátil zdravý rozum, Lukáška jsem uklidnil a tak nic nestálo v cestě na start.

Středa 26.9.2012, den první:

Již od rána, toho dne i mlhavého, se celou naší vesnicí ozývalo brumlání studených řadových dvouválcových dvoutaktů o obsahu necelých 600 ccm ze slavné motorárny snad v Karl-Marx-Stadtu (dnes Chemnitz). To kamarádi doladřovali a zahřívávali své motory. Na startu se nás sešlo všech pět posádek ve složení:

Kubrt -Marcel ,Olda-Vlád'a, Fíra-Roman, David-Venca a Honza (já)-Jarda

Po posledním focení, které provedla moje hodná a šikovná žena Andrea, jsme se pod vlajkou

mocné EU vydali za sejfty kárem našeho kamaráda Honzy a dalšího kamaráda Rudly, z naší hradištské domoviny. Naviděnou kluci snad v neděli. Jedeme směr Karlovy Vary, cestou se k nám náhodně a nevěřičně připojuje ve VW Passat i legenda hradištského nohejbalu Míra , který nás stále nevěřičně fotí, natáčí a neustále předjíždí. Na Božím Daru nás Míra po vydatném obědě opouští a naše dvoutakty po malé zajíždce na Klínovec vyjíždějí z vlasti. Naším dalším cílem je Zwickau, hlavní město našich vozů, kde se od roku 1964 do roku 1991 vyráběl veleúspěšný typ 601. Celkem se za 27 let vyrobilo něco přes 3 mil. Trabantů našeho typu 601. Zde i prvně tankujeme a smějeme se Fírovi, kterému Růžový Dalmatin žere neuvěřitelných deset litrů na sto kilometrů. Navštívujeme muzeum Augusta Horcha v místech bývalé továrny Audi a obdivujeme nádherné exempláře luxusních vozů z 20-tých a 30-tých let minulého století a studujeme i pravěkou techniku Trabantů, kteří jsou zde vystaveni a rozebráni po jednotlivých funkčních skupinách. Protože většina z nás jsou technici, po podrobném shlédnutí techniky Trabanta již převážně mlčíme a přemýšlíme, až na Jardu, který si nikdy z ničeho nedělá hlavu a stále si vesele povídá s personálem muzea.

Odjíždíme do Lübennau, kde nám znalec na NDR Kubrt domluvil perfektní první noclech. Do Lübennau za deštíku přijíždíme po sedmé večer, dáváme si prima večeri a nálada zase stoupá. Roman však zavelí a jdeme si tedy disciplinovaně brzy lehnout. Zítra nás totiž čeká náročný přesun k moři.

Čtvrtek 27.9.2012, den druhý

Budíme se do deštivého rána a po nezbytné ranní hygieně výborně posnídáme a chystáme se k odjezdu 500m ve směru hypermarket Rewe doplnit zásoby potravin a tekutin. Před Rewe vystupujeme a Marcel s hurónským smíchem vypráví, že u nich v Trabi prý něco oranžového pořád svítí. Je mi jasné, že rupnul ten načatý klínový řemen a v duchu si nadávám, proč jsem ho Kubrtovi místo blbého a zbytečného natírání výfuku v neděli raději nevyměnil preventivně. Nicméně máme ještě sedm náhradních, z nichž ten nejlepší jsem v neděli dal do vozu právě Kubrtovi, abych trochu ulevil svému černému svědomí. Domluva party zní, že Kubrt dojede na nejbližší pumpu, kde řemen vyměníme. Po našem příjezdu na pumpu je Kubrt již

v montérkách pod Trabim a Marcel opět hýká smíchy, že Trabi u pumpy nešel klíčkem vypnout. Zkušený trabantista a mechanik-technik Vlád'a se tentokrát nesměje, pouze se na mě vážně a zodpovědně dívá. Trabant se totiž díky prasklému řemenu nechladil a tudíž se pekelně přehřál a samovolný běh motoru po vypnutí zapalování způsobily samozápaly rozžhavené mašiny. Oba dále mlčíme a přistupujeme k partě zbylých kamarádů, kteří Kubrtovi asistují jen dobrou radou. Díky Kubrtově zručnosti je po deseti minutách řemen na svém místě a motůrek vesele naskakuje. Padá nám s Vlád'ou balvan ze srdce a zvesela se vydáváme směrem na Pasewalk a dále Stralsund. V Pasewalku tankujeme a dobrosrdečný Jarďa konečně Firovi prozrazuje, že Trabi má na čtyřce volnoběžku a tak se i spotřeba Růžového Dalmatina snižuje na sedm litrů na sto. Dále již dosahujeme pobřeží milovaného Ostsee a po dobrém obědě si dáváme okruh přes poloostrov Usedom, nechvalně proslulý z druhé světové války výrobou raket V1 a V2. Zde se i fotíme a jdeme na dobrý oběd a poté na pláž FKK, kde jeden nejmenovaný člen naší výpravy měl první šokující sexuální zážitek.

Vzhledem k začínajícímu dešti se pomalu přesouváme do cílové destinace dnešního dne, bráně k ostrovu Rujána, slavného přístavního města Stralsund. Příjezd do Stralsundu je lemován průtrží mračen jako z hororu Alfreda Hitchcocka. Najednou se od podvozku našeho Trabi začínají ozývat rány jako z děla, které probudily i tvrdě spícího spolujezdce Jarouška. Za občasného mlácení rozjímáme, naštěstí jsme již ve Stralsundu a po okružní jízdě místními uličkami končíme u hotelu Schweriner Hof. Po dohodě s Jardou opravu výfuku odkládáme až na zítra. Závalu na dobíjení hlásí i David s Vaškem, ale po shlédnutí plandající kšandy otáčející řemenicí jejich malého 6V dynamu se již jen uvolněně smějeme, nejedná se totiž o nic vážného, zase jen povolený klínový řemen. Stávají se z nás pomalu odborníci na Trabanty.

Také Vláďa hlásí první závadu, zvoní mu motor. Ihned nás však uklidňuje větou, že na motorce mu motor zvonil taky a vždycky dojel.

Jdeme se ubytovat a na prohlídku nočního přístavu. Je to tu krásné a za popíjení místní kořalky Doppelkorn si prohlížíme město a přístaviště. Ajt'ák výpravy Olda zjišťuje, že se jeho 83letý tatínek Oldřich připojil na veřejnou událost, tedy naši expedici, na facebooku. Všichni okolo pochvalně mručíme nad šikovností tatínka. V hurónský smích propukáme tehdy, když zjišťujeme důvod připojení, totiž, že se tatínek připojil jen proto, aby poprosil celou „posádku“, aby dala na oba jeho více jak čtyřicetileté syny Oldu a Vláďu pozor a Oldovi druhému písemně připomněl, že má ke dvěma holčičkám již tři měsíce Oldu třetího.

Romana stále bolí nemocné a zraněné koleno a proto se rozhodujeme zakotvit v místní krčmě na pivo. Stará bába hostinská (zlaté holky naše z Plovárny) po tom, co jsme začali falešně improvizovat české odrhovačky, nás vylila na ulici s tím, že námořnická „knajpa“ je za rohem. Byla však za svou zlou hubu potrestána krádeží malé kotvy, kterou chceme přivést jako suvenýr. Když to však viděl Mirek Dušín naší výpravy Fíra, který vezl v džínech na zadnici asi půl kila bankovek všech možných měn, šel za bábou a dal jí bez vysvětlení dvacet euro. Bába byla ihned přátelská, začala se před Fírou nakrucovat a ještě se s námi fotila. Nakonec jsme museli sponzora a kamaráda Fíru stařeně, z důvodu její snad sexuální touhy, vyfouknout před nosem. Klidný večer již dokončujeme v opravdové knajpě a pajzlu, kde nám pouští gottovu „Včelku Máju“ v německé verzi i hymnu naší výpravy od Neny Hagen „99 Luftbalons“.

Pátek 28.9.2012, den třetí

Po výborné snídani, na které se scházíme jako švábi na pivo, se počítáme a zjišťujeme, že je nás všech deset. Jen můj stále veselý švagr Marcel se naoko červená, kde se na jeho nočním stolku objevila luxusní červená dámská lodička. Nakonec k ní někdo přináší i nohu figurantky v černé punčoše a záhada je vyřešena....

Na programu je prohlídka města a návštěva nádherného Meeresmuseum, které mapuje historii a techniku rybolovu v této oblasti, ukazuje všechny typy rybářských lodí a v posledním oddělení jsou nádherná akvária. Jsme fascinováni žraloky i karetami, nicméně každý si všimáme něčeho jiného, Fíra vidí šest kulatých sloupů a dva šestihřanné a na mou prostoduchou poznámku, že je to asi náhoda, zvažní a poprvé mě upozorní, že nic není náhoda. Já si zase prohlížím kvalitu nalakování televizního monitoru Funai, Marcel pro změnu zkoumá design a architekturu akvárií. Jen Jarda nic nezkoumá, lehl si přes tři židle a spí.

Za stálého a veselého špičkování jdeme zpátky k vozům provést plánovaný servis a poté se již přesunout nejkratší denní etapou naší expedice na vysněnou Rujánu.

Po příchodu k vozům zjišťuji, že mi při průtrži mračen nateklo do zavazadelníku a mám ty krásné a nové montérky od Aleše a Ivanky, se kterými jsem jen jednou lajnoval fotbalové hřiště, prochcané na cimprcampr. Prosím tedy kolegu Kubrta, aby dotáhl Davidovi ten plandavý řemen a sám opravuji uklepaný závěs výfuku u našeho Trabi. Náš kamarád a v civilu architekt Marcel se živě zajímá o všechny ty šlahouny v motoru Trabi, což způsobuje mezi námi techniky značné veselí, Vláďa se ho dokonce ptá, kdeže to studoval tu techniku. Za půl hodiny chceme odjet z parkoviště, když mě spolujezdec Jarda vesele upozorňuje, že ztratil náš parkovací lístek. Po chvilkové poradě rozhodujeme, že výjezd dáme v háku za opatrným Láďou. Do Trabiho, kterého jsem tak pečlivě spolu s našimi trabantními lékaři připravil, raději sedá Jarda, který si nikdy z ničeho nedělá hlavu. Opravdu to dává, nicméně

zařízení je inteligentní a Černého Petra nyní drží hodný a pečlivý Fíra s Dalmatinem, který za nic nemůže a kterému se závora zavřela doslova před nosem. Jen díky jeho postřehu a minimálnímu sklonu předního skla u Trabiho, končí vše dobře, a jak taky u nás jinak, hurónským smíchem celé party. Nakonec vyjíždí i Fíra a celá skupina konečně překonává velkolepý Rügenbricke. Jsme na Vysněné Rujáně!

Dobrou náladu ještě vylepšuje Vlád'a, který při další zastávce na močení oznamuje, že mu přestává brzdit pravý předek a ovládání volantu na udržení přímého směru při brzdění vyžaduje mimořádnou fyzickou sílu a zdatnost. Jsa si vědom Vlád'ova vrozeného smyslu pro humor a velké pečlivosti vím, že zatím nejde o nic vážného.

Nakonec dorážíme do nejvzdálenějšího místa naší expedice, přístavu Sassnitz, kde se fotíme a jdeme na starou anglickou ponorku, ze které je dnes muzeum. Ponorka nás velmi zajímá a tak se zdržíme asi hodinu. Pak si někdo vzpomíná, že jsme celý den nejedli a hledáme tedy restauraci v přístavu. Nacházíme ji snadno a po obrovské porci místní polévky Soljanka (něco jako boršč) a deseti velkých steacích, Roman prohlašuje, že si udělal ze žaludku mrzáka a Vlád'a hlásí, že je najeden až do fyzické bolesti.

Kupujeme suvenýry do naší Plovárny a pomalu se přesouváme do cíle dnešní etapy, lázeňského městečka Göhren na ostrově Rujána, kde se ubytováváme v krásných a čistých chatkách a jdeme k moři. Po procházce svoláváme celou partu do naší chatky, kde do noci konzumujeme zbylé zásoby jídla i pití.

Sobota 29.9.2012, den čtvrtý

Vstáváme brzy do krásného a prosluněného rána a po senzační gulášovce od Vaška, vyrážíme k moři. David je vybaven k moři naprosto úžasně a tak si bereme zeleného nafukovacího krokodýla, dýchací přístroje, jamku č.19, plážový míč a jdeme se bavit. Po focení v ledovém Baltu (po kterém Vlád'a suše konstatoval, že ho voda již fyzicky bolela) přichází na řadu fotbálek a zejména golf. Hledáme půjčené míčky od kamaráda a golfisty Rudly a protože je nikdo nemá, bereme Vaškovi přívěsek na klíče ve tvaru míčku. Jarda, který si z ničeho nedělá hlavu, při patování míček rozpůlí a vrací půlku míčku s ouškem

překvapenému Vaškovi. Dále hrajeme již jen se šiškou z blízké sosny a nejdelší odpal se daří právě Vaškovi, který napaluje šišku snad 50m od nás. Koukáme jako blázni, nikdo z nás takhle nízkou a tvrdou ránu ještě v životě neviděl.

Po poledním obědku co dům dal, se chystáme na přejezd k Berlínu, kde nás čeká poslední nocleh. Vlád'a s Oldou hlásí další závady na Trabi, nefunguje startér, začíná zlobit volnoběžka na čtyřce při studeném vozu a na pumpě jim nejde zavřít nádrž. Nakonec však všechny stroje běží a odjíždíme směrem na Greifswald, kde plánujeme foto pro Kubrtovu hodnou ženu Aličku, která nám ušila oficiální vlajku expedice. Po cestě do Berlína se zastavujeme na bistro, dáváme si Soljanku a klobásy a David tiše oznamuje, že mu chvílemi prý střílí motor do výfuku a ztrácí tah. Po obligátním dotazu Marcela, zda nemá šlechte šlahoun, jdeme s Vaškem vyměnit svíčky a zkontrolovat kontakty a cívky. Vzhledem k nastalému dešti se nám již zapalování a karburátor rozebírat nechce. Dávám tedy Vaškovi do auta novou a originálně zabalenou 6V cívku z NDR, abych povzbudil jeho a Davidovu morálku a vyrážíme k Berlínu. Trabi již jede klukům normálně a tak zrychlujeme na naši obvyklou dálniční tachometrovou cestovku 100km/hod.

Za tmy to dotahujeme kousek za Berlín do Zossenu, kde po chvilkovém hledání nacházíme nádherný hotel s parkem a za parkem veliký stan s reprodukovanou dechovkou a ve stanu? Samozřejmě Oktoberfest, neboli slavnosti piva. Největší znalec piva z celé expedice Roman nás všechny pobízí k zrychlenému pohybu a tak se po několika málo minutách ocitáme u brány festu. Všichni se radujeme z našeho štěstí a náhody, jen Fíra nás naoko vážně upozorňuje, že nic není náhoda. Brána je zamčená a tak ti lehčí z nás hbitě přelézají, za nás ostatní, než se rozkoukáme, platí vstup kdo jiný, než hodný Fíra. Dáváme si první tupláky a kupujeme si každý pečené kuře. Když přinesu na stůl i preclíky, všimnou si nás konečně i místní děvčata a pod záminkou kamarádkého pokecu nám žerou naše preclíky a mámí z nás kořalky. Po půlnoci mě velká potřeba vyhání na pokoj našeho nedalekého hotelu, neboť po zhlédnutí záchodů na festu, nemám chuť je zkoušet. Další zážitky z večera mi až ráno promítá spolunoclezník Jarda z videa svého chytrého telefonu a já (již střízlivý) se musím smát jako blázen zejména hláškám v němčině mého kamaráda a švagra Marcela, který němčinu nikdy vážněji nestudoval.

Neděle 30.9. 2012, den poslední a rozhodující

V neděli jsme někteří vstali těžce, jiní velmi těžce a po poslední skvělé a vydatné snídani vyrážíme ke strojům. Vlád'a již tradičně zjišťuje závadu, dnes je to uklepaná a povolená guma u ventilátoru chlazení, Fíra má konečně taky závadu (prasklou žárovku světlometu) a Davidovi to (pořád) střílí. Není však divu, je myslivec, což Trabi jistě poznal a odměnil. Po opravě všech závad nejde našim bratrům Vlád'ovi a Oldovi Trabi nahodit. Oba stateční kluci však za pomoci ostatních již kašlou na další a z jejich pohledu nekonečné opravy, Trabant prostě roztlačí a chtějí nejbliže blíže domů. Jak opět suše konstatoval Vlád'a, „Hoši, každý ujetý kilometr blíže k domovu je pro mne úspora 7 Kč za odtah“.

Osud pro nás však dnes přichystal další zkoušky a po „Stanici Močovice“ asi 100km před Drážďany, se Vlád'ův a Oldův Trabant definitivně zastavil. Do hrobového ticha pronesl Vlád'a téměř zoufalou a z mého pohledu nejtipnější hlášku celé expedice cituji: „Hoši, asi jsem se měl vykašlat na natírání těch disků a v ušetřeném čase se více věnovat motoru.“ Řežeme se asi minutu, načež náš mechanik pro věci elektrické Kubrt vyndává svůj profi měřák a vbrzku odhaluje okruhy možných závad. Všichni se vrháme na Trabanta a po vyčištění plus pólu na baterii, nasazení vypadlé pojistky a vyčištění kontaktu u „šlahounu“ startéru nám Vlád'a předvádí start Trabiho na brnk. Ještě jej kamarádsky upozorňujeme na

nízkou (žádnou) hladinu elektrolytu v jeho malé, 6V baterii, ale to se již balíme a upalujeme na Drážďany.

Zapomněl jsem napsat, že abych ušetřil jedno tankování v NDR, nalil jsem do Trabiho na parkovišti 10l mixu ze starého kanystru ještě po dědovi z Hradiště. Jak tak vyjíždíme na dálnici, bodře jsem plácl Jardu přes koleno a se slovy „Vidíš, když je dobrá parta i opravám se smějeme“ ztratil ihned náš Trabi tah a motor přestal prdět. Jarde, který si z ničeho nedělá

hlavu, jen podotkl „tak a teď jsme na řadě my“. A řekl klidně do vysílačky „ocas volá hlavu-stojíme“. V hlavě se mi v mžiku přehrála celá konstrukce karburátoru Trabiho, jak jsme ji viděli na obrázcích v muzeu pana Horcha a zatahuji za záchranou brzdu, totiž za mechanický a zázračný sytič po levé straně volantu, který v dnešních přemotorovaných vozech již nenajdeme. Trabi se vesele rozbíhá a funguje i po opatrném zatažení sytiče. Je vyhráno, teď jen na nejbližší parkoviště, abychom provedli kontrolu a hurá. Kontrola provedena a stále veselý a technicky bezstarostný švagr a kamarád Marcel mě ustaraného přátelsky povzbuzuje, že náš Trabi má stejně pořád nejhezčí zvuk ze všech.

Pokračujeme tedy přes Drážďany k pevnosti Königstein, kde děláme poslední zastávku, obědváme,

fotíme se a již hurá domů. Kubrt upozorňuje, že jeho motor i na vysoký volnoběh ztrácí tah a stále chcípá a já nemám to srdce mu říct pravou diagnózu, kterou jsem již před třemi měsíci ohledně jeho Trabiho slyšel od kluků z plzeňského AMK Trabant. Musíme jen doufat a musíme to dát.

Cesta Českem přes Ústí nad Labem, Teplice a Žatec proběhla hladce a rychle a Davidové poznámce ve „Stanici močovice“ v Třemošné, že mu to střílí stále víc, se jen pobaveně a uvolněně smějeme. David nám slibuje, že Trabiho za odměnu přes zimu vylepší. Má prý slíbeno od našich trabantích lékařů Petra, Tomáše a Pepy, že když se náhodou z expedice vrátí, dostane jeho 601 Universal v zimě nový lak.

Na Plovárnu dorážíme těsně po 20.00 hod., procházíme celní a pasovou kontrolou přísných celníků, které v dobových uniformách představují naši velcí kamarádi Honzíci a Pavel. Všechny vozy samozřejmě za úplatu prošly a tak vjíždíme na Plovárnu jako vítězové. Vítají nás nyní naše ženy, děti a dvě krásné selky- samozřejmě trabantí fanyanky Alička a Jaruška.

Dostáváme pověstný chléb a sůl, námořnický rum a pamětní plaketky s kruhem naší Plovárny, předáváme na oplátku naše dárky a na závěr dostáváme od zástupkyně kapitána, totiž naší hodné kamarádky Evy, senzační bramborovou buchtu. Rveme se o ni jako blázni a jedině rozumný Romanův povel „A teď si dáme pivo“ ukončuje strkanici a společně se přesouváme do vytopené Plovárny.

Ještě pro rekapitulaci, náš Trabi ujel jen 1811km (Kubrtův 1840km, ale jak říká klidný Petr z plzeňského AMK Trabant, tachometrů kluci, těch máme stále dost), spotřeboval 129l benzínu s olejem, což vychází na průměrnou spotřebu 7 l/100km. Expedice Rujána 2012 končí, ať žije expedice Balaton 2013.

Co říci závěrem? Snad jen to, že se cesta pěti legendárních, jednoduchých a technicky značně spolehlivých i lehce opravitelných vozů Trabant 601 protнула s cestou deseti kamarádů a recesitů z Plovárny Hradiště, kteří na pět dní utekli ze svého globálního, kapitalistickými bublinami syceného a přetechnizovaného světa, do světa svého mládí. Trabant 601 je dobrým příkladem toho, že člověk k prima životu a cestování vůbec nepotřebuje supermoderní a luxusní vozy typu Audi, BMW, Volvo či VW, ale jen partu dobrých a podobně naladěných lidí okolo sebe.

V Plzni dne 2.10.2012 zapsal na věčné časy technik výpravy pro věci mechanické Honza Motlík.

UDÁLO SE...

Předpodzimní výlet prácheňským krajem

V sobotu 15.září se sjelo 23 posádek trabantů + framo-valník do Nepomuka kde začínala trasa naší akce. První zastavení bylo v expozici veteránů v areálu bývalé zelenohorské poštovní stanice, kde jsme kromě historických vozidel mohli spatřit mnoho artefaktů k závodu „Nepomucký trojúhelník“ a repliku dobové autodílny včetně původního vybavení. Poté se naše kolona přesunula přes Pačejov na kopec u Horažďovic, kde se nachází zřícenina hradu Prácheň a významný kostelík. Hlad všichni účastníci úspěšně zahnali v motorestu u náměstí ve Střelských Hošticích, kde jsme navštívili též muzeum vorařství na místním zámku. Pak jsme se již ubírali malebnou krajinou do Hobšovic. Zde část účastníků vystoupila na místní rozhlednu, ostatní zatím došli k unikátnímu středověkému mlýnu a souboru lidových staveb, kde jsme všichni absolvovali prohlídku s průvodkyní, která nám na závěr ochotně pořídila společné foto.

Před sedmnáctou hodinou jsme dospěli k obci Dobrš, která je doslova prošíkována významnými stavebními i církevními památkami. Od tvrze nás místní průvodce dovedl k unikátnímu kostelíku, po jehož návštěvě jsme vystoupali do sousední zvonice s druhým největším zvonem v republice, na který nám bylo umožněno zazvonit. Po obsáhlém výkladu a prodeji turistických suvenýrů byl čas na poslední zastávku s tradičním opékáním uzenin, která se uskutečnila na okraji obce Boubín. Z časových důvodů se posezení u ohně zúčastnila asi polovina posádek, neboť někteří měli ještě před sebou cestu domů až 200 km.

Posezónní setkání na Lipně

S využitím státního svátku na konci září se této akce v penzionu Vyhlídka u Přední Výtoně zúčastnilo přes čtyřicet posádek vozidel provenience DDR, z nichž čtyři dorazily z Plzeňska, zastoupené po dvou vozech T601 a W353.

Na pátek byla připravena celodenní jízda po rakouském území s návštěvou hradů, rozhledny, obědem s následným výstupem na vyhlídku smyčky Dunaje, během které kolona budila všude zaslouženou pozornost. Po návratu ještě někteří zajeli na Vítkův kámen, jiní se věnovali přátelské debatě v restauraci.

V sobotu ráno jsme společně dojeli na parkoviště u mariny Lipno, odkud se někteří lanovkou a pejskaři pěšky vydali na vrchol k nové dominantě oblasti, kterou je „stezka v korunách stromů“. Jelikož panovalo téměř letní počasí, bylo vidět daleko do kraje. Dolů mnozí využili sjezd na tobogánu, někteří ještě před odjezdem na oběd využili místní bobovou dráhu. Odpoledne všechny čekala avizovaná soutěž. Za tím účelem jsme se přesunuli do Černé v Pošumaví a po vystoupení nás čekalo velké překvapení. Místo očekávaných disciplin s autem pořadatelé připravili chytání ryb z rybníčku v sádkách s hodnocením dle délky ulovených kousků. Po dvou hodinách byla trpělivost několika rybářů odměněna úlovky v podobě kapříků a pstruhů, takže večer bylo možné udělit připravené ceny. Poté proběhlo vyhlášení výsledků dalšího ročníku „O pohár AICE“ a pak následovala diskotéka připravená účastníkem a kolegou z Českého Krumlova.

Nedělní dopoledne již proběhlo v duchu odjezdu a loučení. Kdo měl zájem, mohl se zúčastnit exkurze do hráze Lipenské přehrady, nebo zajít na houby.

Orientační jízda Rokycanskem

V sobotu 6. října se zúčastnilo šest posádek z našeho klubu již sedmého ročníku akce, kterou připravil místní rallyklub. Startovalo se tentokrát z areálu vojenského muzea na demarkační linii, kam dorazilo několik desítek motocyklů a starších automobilů. Soutěž se nejela podle obvyklého itineráře, ale posádky musely projet vyznačené body na mapě v takovém pořadí, aby najely nejméně kilometrů. Na uvedených místech se plnily různé úkoly, nebo opisovaly určené údaje. Cíl byl na Vlčtejně, kde rovněž pořadatel zajistil pro účastníky oběd. Na tento den vyšlo vyjimečné počasí, byla to poslední možnost projet se v otevřených vozech a užít si slunečních paprsků. Krátce po obědě byly vyhlášeny výsledky a vítězům předány ceny, všichni obdrželi pamětní list s fotem vozu.

Další klání se uskuteční příští rok na jaře a všichni jste na něj srdečně zváni!

Společná jízda k 55.výročí zahájení výroby vozidel TRABANT

Vzhledem k tomu, že není jisté, kdy do vašich rukou dorazí výtisk tohoto čísla zpravodaje, informujeme vás pro úplnost, co připravil Zemský svaz AICE na poslední říjnovou sobotu před státním svátkem po ložské úspěšné akci v tomto termínu do automuzea v Terezíně. Letošní jízda začíná po 9 hod u sokolovny v Nesuchyni, poté je společný odjezd na exkurzi do pivovaru Krušovice s ochutnávkou. Protože pak většina řidičů nebude způsobilá k jízdě, bude oběd hned naproti pivovaru v restauraci U lípy. Následně se kolona přesune přes Smečno do muzea MHD v Praze – Střešovicích, kde se po prohlídce bude možné svézt historickou tramvají. Závěrem opustíme město a v obci Chýně je zajištěn prostor ke společnému posezení, večeři a debatování o našem hobby.

Z V E M E V Á S

Výlet německem, kolem ašského výběžku

Náš místopředseda již tradičně připravil na státní svátek 17.listopadu (který připadá letos na sobotu), tradiční jízdu na území SRN. Sraz účastníků je mezi 8-9 hod u čerpací stanice AGIP na obchvatu Františkových Lázní. Trasa a program budou uvedeny v sekci „srazy“ na www.trabime.cz, příp. na webu TK.

Předvánoční setkání v Praze

Jelikož se letos nekonala tradiční trabantiáda, rozhodlo se několik jejích příznivců uskutečnit setkání „bez aut“ v areálu kempu Džbán v Praze-Šárce.

Akce se koná ve dnech 7.- 9. 12.2012, jsou připraveny různé dovednostní soutěže a disciplíny a další zajímavý program. Vše bude záviset též na počasí, pokud se chce někdo zúčastnit, najde potřebné info na „modrých stránkách“.

Dvoutakti na obrazovce

V posledním období se naše vozy opět minimálně dvakrát objevily ve vysílání České televize. Nejprve to bylo v pořadu „Černé ovce na silnicích“ uvedeného v září, kde byla zdařilá reportáž z letošního srazu AICE u Jindřichova Hradce.

Druhý pořad je oblíbený seriál Vyprávěj, kdy se zhruba dvacet našich vozidel objevilo v dílu, který měl premiéru 12.10.